

sultat, som kan samle i hvert Fald et betydeligt Flertal ogsaa i denne Sal — Forandringer vil jo aabenbart finde Sted i dette Ting — og i det andet Ting for Sagens hurtige Gennemførelse.

Johannes Jønsen: Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne begyndte med den Bemærkning, at langt det største Flertal af Landets Befolkning har en anden Mening om dette Forslag end den, jeg har gjort mig til Tolk for. Jeg tror ikke, han har Ret, men dermed er Spørgsmaalet ikke afgjort, idet Mindretallet jo ogsaa undertiden kan have Ret og senere kan faa sin Opfattelse anerkendt. Det ærede Medlem har Ret i, at der ikke er blevet Ro om dette Spørgsmaal, og at det er meget vanskeligt at skaffe Ro om det. Thi selv om Ejerne og Lejerne muligvis kunde blive enige, og selv om de ønsker Ro, kan de ikke faa Ro for Repræsentanterne for de politiske Partier. Det er ikke tilfældigt, at dette Spørgsmaal blev rejst i Sommersamlingen efter et Folketingsvalg og forud for et Landstingsvalg, og det er naturligvis heller ikke tilfældigt, at det er blevet rejst netop i denne Tid. Det er ikke tilfældigt, at Ordføreren for Socialdemokraterne i Dag siger til Ordføreren for det konservative Folkeparti: Vi maa have Svar paa det Spørgsmaal, og Svaret maa komme i Dag, thi Valget finder Sted paa Tirsdag. Der er i denne Tale ikke Antydning af, at det er af Hensyn til selve Sagen, at Spørgsmaalet maa afgøres inden Tirsdag. Det bestemmende Hensyn er det Kommunalvalg, som skal finde Sted paa Tirsdag. Saa længe Repræsentanter for tre Partier ude paa Vælgermøderne løber om Kap om, hvem der bedst er i Stand til at bibringe Lejerne den Opfattelse, at det er i deres Interesse, — hvad jeg mener, det ikke er — at opretholde de Restriktioner, vi her forhandler om, i endnu 6 Aar, saaledes som det her er foreslaaet, saa længe bliver der sandelig ikke Ro om det Spørgsmaal. Kunde man tage Boligspørgsmaalet ud af den partipolitiske Dagsorden, vilde det aabenbart være langt lettere at løse det, end det er i Øjeblikket.

Det ærede Medlem gjorde Forsøg paa at bibringe sine Tilhørere den Opfattelse, at det Lovforslag, der er forelagt i Folketinget, ikke er Borgmester Kapers, i alt Fald ikke hans oprindelige, men et Forslag, der var tilvejebragt ved Samarbejde mellem Dr. Kaper og et Fællesudvalg og senere ved et Samarbejde mellem dette Fællesudvalg og et Udvalg af ministerielle Embedsmænd.

Det er muligt, at det forholder sig saaledes; herom ved jeg intet. Men selv om det er saaledes, har jeg dog Ret i den Betragtning, at den højtærede Indenrigsminister ikke har gjort nogen Indsats her, hvad jeg havde ventet af ham og mente, at han havde gode Betingelser for at yde. Med Hensyn til det i og for sig ligegyldige Spørgsmaal om Forslaget er Dr. Kapers eller stammer fra et Fællesudvalg, vil jeg henvise den ærede Ordfører for Socialdemokraterne til at læse sit eget Blad for i Morges. „Social-Demokraten“ fremhæver netop, at det Forslag, som er behandlet i Folketinget, er Dr. Kapers, og at det konservative Folkeparti har svigtet Dr. Kaper ved Sagens Afgørelse i det andet høje Ting. Begge Dele kan jo ikke være rigtige. Enten maa Forslaget være Dr. Kapers, saaledes som „Social-Demokraten“ fortæller, eller det stammer fra et Fællesudvalg, og i sidste Tilfælde kan man ikke bebrejde de Konservative i Folketinget, at de har kasseret et Forslag, som altsaa ikke stammede fra den konservative Gruppe i Borgerrepræsentationen.

Det samme ærede Medlem brugte den Vending, at Venstre vilde, at vi skulde vende tilbage til den Tid, da Lejerne var fuldt prisgivet Ejerne. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvilken Tid han tænker paa. Det kan jo ikke være Tiden før 1916; thi da herskede der næsten ideale Tilstande i Forholdet mellem Ejer og Lejer. I de fleste Byer var der rigeligt med Lejligheder, og var der nogen, som nærede Frygt, var det Ejerne, der nærede Frygt for, at deres Lejere skulde flytte; navnlig de Ejere, som havde Butikker at udleje, var ofte ængstelige for, at de paagældende handlende skulde sige Butikslejemaalet op. Men ogsaa af private Boliger var der ikke mindst her i København saa mange, at der var nok at vælge imellem, og de var relativt billige; man kan derfor ikke tale om Tiden før 1916 som om en Tid, da Lejerne var prisgivet Ejerne. Var de ikke tilfredse, stod der andre Lejligheder til Disposition, og det var Lejligheder, der, henset til Tidens Forhold, ikke kunde siges at være dyre.

Endelig siger den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at jeg burde dog vide, at de Lejligheder, der er opført efter en vis Tid — efter 1916 —, hidtil er faldet udenfor Loven. Men deri har det ærede Medlem ikke Ret; kun paa et eneste Punkt har de været stillet udenfor Loven: Ejerne har haft Lov til at fastsætte Lejen første Gang; men i øvrigt har Boliglovens almindelige Bestemmelser ogsaa været gældende for de